

(την περίοδο που διανύουμε, η καθημερινότητα μας φέρνει μπροστά σε εμπειρίες που άλλοτε θα περνούσαν χωρίς να γεννήσουν σκέψεις ή σχόλια, ή τέλος πάντων θα ταξίδευαν στις παρυφές των ενδιαφερόντων μας. Όχι ότι δεν υπήρχαν προβλήματα, όχι ότι όλα λειτουργούσαν εύρυθμα, αλλά υπήρχε η πολυτέλεια της επόμενης μέρας, της άλλης λύσης. Τώ ρα που τα περιθώρια στενεύουν ασφυκτικά, μετριούνται, ζυγίζονται ιδεολογίες και πρακτικές πιο αυστηρά αλλά και πιο ανθρώπινα. Ο Γιάννης Δοδόπουλος μας πηγαίνει μια βόλτα στο «Σωτηρία», αλλά και στη νεότερη Ιστορία...)

Αφόρητος πονόδοντος μ' έστειλε, Σάββατο βραδάκι, σε κρατικό νοσοκομείο. «Σωτηρία», τομέυς οδοντιατρικός. Από τη στιγμή που θα στρίψεις τη Μεσογείων για να μπει, ταμπέλα πρόσβασης ή καθοδήγησης δεν υπάρχει καμία.

Στην αναμονή όλοι κι όλοι δυο άνθρωποι. Μια μητέρα κι η πάσχουσα κόρη της. Την καλούν. Δεν ξέρω τι είχε, αλλά χρειάστηκε πάνω από 40 λεπτά ιατρικής αντιμετώπισης.

Πάνω συζήτηση με τη μητέρα (ο πόνος, ενίστε, με κάνει κοινωνικό) με αφορμή την κίνησή μου να χτυπήσω το κουδουνάκι για να δηλώσω παρουσία κι εμμέσως να λάβω σειρά προτεραιότητας.

Στην ατμόσφαιρα υπάρχει ένας δισταγμός για το αν, με το χτύπημα του κουδουνιού, οι ευρισκόμενοι πίσω από τις πόρτες εκνευριστούν. Ήδη κάτι ανάλογο είχε συμβεί πριν.

Ο προηγούμενος σε τι κατάσταση έφυγε; ρώτησα κάποια στιγμή

Καλά φαινόταν, αποκρίνεται η μητέρα του κοριτσιού που με ρωτά με τη σειρά της αν έχω ξανάρθει...

Γενικώς, μια δυσπιστία έντονη όσο και ο πονόδοντος.

- "In this present crisis, government is not the solution to our problem; Government is the problem ."

Ronald Reagan, First Inaugural Address, Washington, D. C. (20 January 1981)